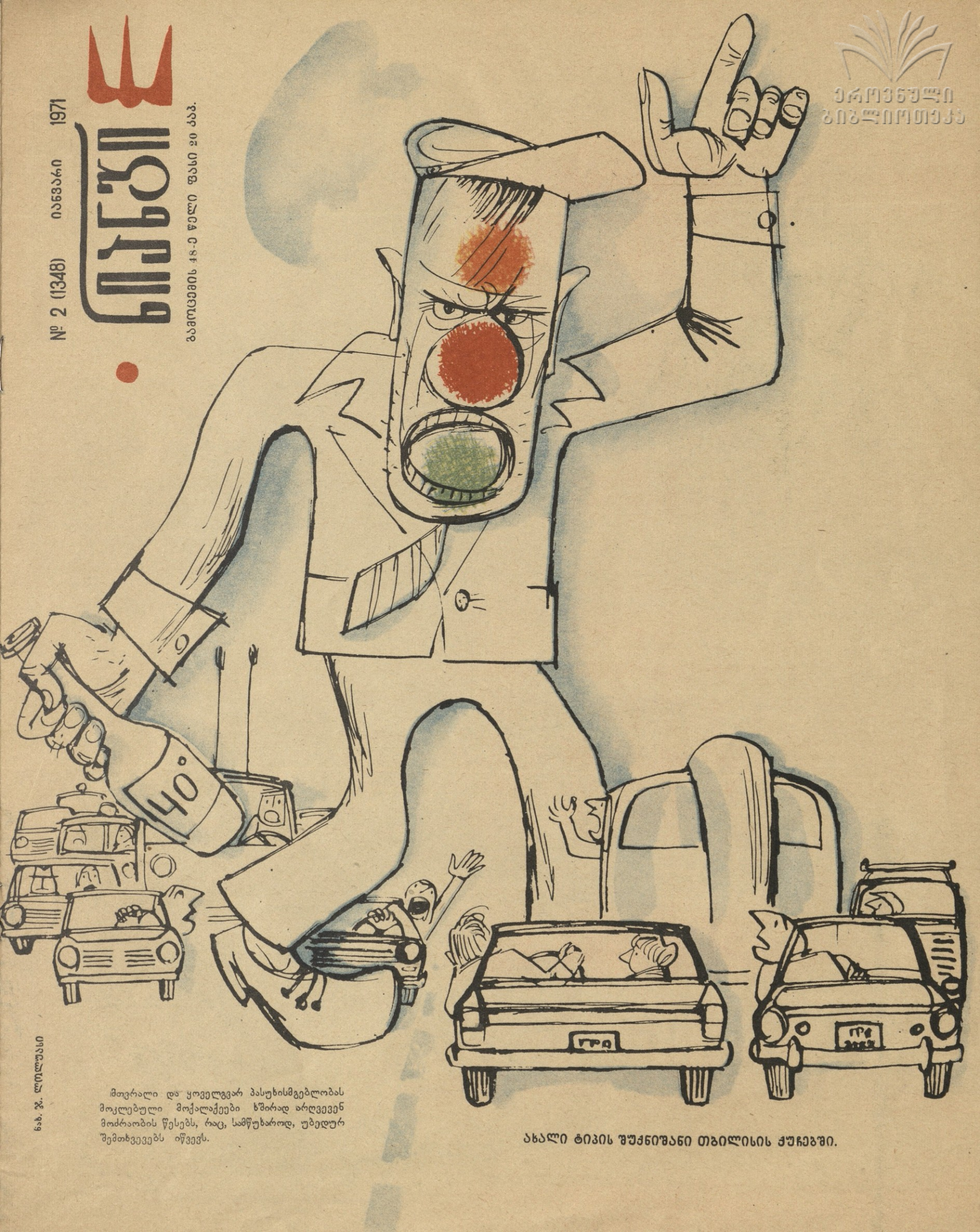

საქსი

გამოცემის 48-ე წელი ფასი 20 კპბ.

ნ. ზ. ლ. ლაშვილი

მთვრალი და ყოველგვარ პასუხისმგებლობას მოკლებული მოქალაქეები ხშირად არღვევენ მოძრაობის წესებს, რაც, სამწუხაროდ, უბედურ შემთხვევებს იწვევს.

ახალი ტიპის უპანიშანი თბილისის ქუჩებში.

101211673, 151310 06108 10!

ნა. ზ. ზორაბიძის

ბაბა პეპეა

— ახუთ ვერ გაიძვს, როზ ძალავეთ საყვირის ბიკვებ პარაკულუსაყ!

ნა. ბ. ზირიძის

თბილისური გზაგზინები

მუკარაზის წინაშე მარბუაზის იმბულარი პარაკანი ძალა თბილისის ბირთა მონდინის

ნა. ზ. ზორაბიძის

გზაგზინა და შოფრის გზაგზინა

გზაგზინა

რაყი საყვის უზიხარ, რაყი-გაყა-შოფრის-შოფრის რაყი შოფრის ვყვის ცოლ-შოფრის-შოფრის

ნუ სვამ ღვინოს, ცილი ღვინოსა და ზონისა, ან მე შვიე პაჭვი, ან შენს პრიოფესიას!

თორემ, როკა ვადაყრე, თავი მოვაყვს ყარამნა, ცა ქულად მივაზია, ღვამეფა ვალანად...

ქუნამი რომ მიფიღარ, არ ვაფიხე ქეყაში, ერთი ცხრად ვერეუბი, ცდილობ, გაჭერე შუაში.

საყე, შენ და ბაბუსე ვერ თავსდები ერთად და საშიფე მე ღმფიფე მერე გასაყულდა.

ხან ასფალტზე ღმპარე, როგორც სარჩულს სარჩულზე, ხანაც თვითონ მანქანას დაყვამ საღაც ალღუზე!

ზოგერი ისე მომპყვე, თითქოს ნისლი მეზურას, ალღაც ამ ქეყენას ვარ, არც უფალა მღმულთოს.

ნეტყე, რას მეგზარულბი დაღწყვას და დამტერყას! შენ მომეცი სიკოცლე, რომ მიპარებ წართიფესაყ!

შენ მძილი ხარ, მე — გზაგზინა, ქეყენად არ ვართ მარტონი, რადგან შენ ვაყვს ცოლ-შოფრი, მეც ვაყვს ჩემი პატრონი.

ნუ სვამ ღვინოს საყვისთან ნურავითარ დოზითა, თუ სვამ, ყურანის წყინი სვი, ისიც სუფრის კოვხითა!

შოფრის

რაყი კვლეე ქონს მიტხალებ, თანამა ვარ ყაიბე, შილარისაც ვეისტრულობ, თუ მეწყევი ხაზე.

პაყრამ მეც მომიხინე, მეც მაყვს ჩემი სათქმელი, პაპაჭვი, თუ ვაგარი რაყე ველის საყენი.

მოფი, ნუ გეწყინება პირთეყელი ნაოჭამი, მე რომ ბრალს მდებ, ყოველთვის არც მეჩა ხარ მართალი.

შენში დღეღვინობას ღრმად ვაულგამს ღვსეფი, ვაფიწყვება ქუნამი მიმარობის წესეფი.

რაყი ღვხიბი დღისხარ, თავი მოვაყვს ხანდახან, ქეჩას, საღაც შენ ვინა, იქ ვაღაჭვი, ვადაბეულ.

არც შეწინამს უყურებ და არც ვადასაღვლელსა, ანა, შენ უნდა სვაბე ვარბოს წყენის სასმელსა.

ქეჩებს შენთვის მოვაღვს რჩინის ღობეღობითი, მენ კი ხან შიგ ვაჭარებუბი, ხან ზეფიდან ატებუბი.

წუკად წინ ვაღმინებენ, მტოვებ ნურავითაშოლოსა, მეც მღვპე, შენს თაყაც, თაყანასა და ცოლ-შოფრისაც.

წყარაგ არღვეე უზიხად, პირიქით მაყვს საღვი, მენ კი ჩემზე უთითებ: აღაბიერიუთ, მკლეღლი!

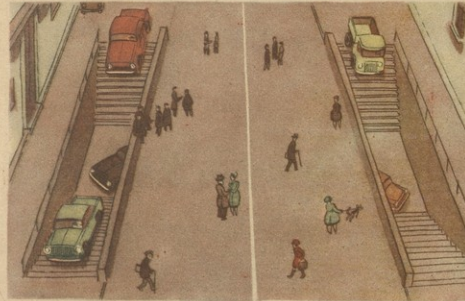
ერთამინეთის მიზეზით რატომ უნდა დავიწყავი, არ ყობია წყარაგი, ყველამ ერთად დავიციეთ?

ყველამ შეღუნარულბით ძალაყს შვი და ვარაყი, სახლში, გინდა ღვინო ვყავი, გინდა ანყლის არაყი!

ნა. ზ. ზორაბიძის

— მიწალაყვ, ვინ გაპარაკვით? — კვარაგვსაყ!

სუბიკარე

წინასვალბი.

საუხარ ჩაყერა გრიგულ რიგბილაყი

კანონი გარეშად

კულტურისა და ინსპექციების პარკში მორატორია დაიხსნა, ვეპა, როგორც ვეპა, გაბედა და თანხლებ ქალთა მდივანს უთხრა: — მაპატიეთ, მაგრამ ძალიან ხომ არ გავინტერესდებით... თუ... თუ... გასულიყოთ? — გავიწყდენდით?! — შეპკოლა განცვიფრებულმა ქალი-მდივანმა — ხელთ ასე ცუდი კოც-ნა იციით?!

— დავივივო, ახალი ავტობან-ქანა რომ მაქვს, იმითომ არ მომ-ყვები ცოლად? — მარტო მაგისთვის არა, ძვირ-ფასო! შენ ხომ შეესანიშნავი ბი-საცა გაქვს?

— როგორ ჩატარდა შენი კონ-ცერტი? — მგონი, ცარგად: ჯერ მე ვეუ-რავდი, მყურებულთა კი ჩუმად იყო. მერე მყურებულმა სტენია დაიწყო და მე გავიშედი... —

— ვთხოვ, თუ შეიძლება, თმის ცვენის საწინააღმდეგო წამალი მომიცეთ! — ინებეთ! — როგორ ფიქრობთ, თუკი ყო-ველდღე წავისვამ ამ წამალს, თმა ამიძვივ?

— არა მგონია, მაგრამ თუ შემი-ძველით მისცე ამოგივიდეთ, უკსა-თორღ მიწვილობა ფირისა იქნება. —

— რატომ მოხვდით შინ ასე გვიან? — ჰქვითა აღუღებულმა ცოლმა, ქეპარს. — იმიტომ, რომ აქამდე იმაზე ფიქრობდით, რა უკსაოცრა შეიქვითს. თუკი ასეთ შეკოვას მოემჯობო!

ნათესავთ კვირბრული კავშირი აქვს ბუღალტრულ საბარგო-ფორმულ ურანო „ბრეშელთა“; გასული წლის ნოემბრის თვეში, გამოცემის განკარგვის მიზნით, ბუღალტრულ ურანო ამ ურანოს წარმომადგენელი ტოლერ დანაყოფი. ჩვენს მეთხველეს ვთავაზობთ ბუღალტრულ მეთხველვის შემოქმედებას.

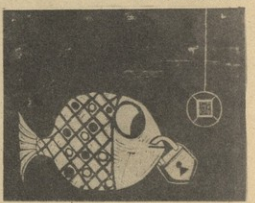

ნათესავთ მეთხველვის შემოქმედებას

ბენდონ უახლოვდება

სამუშაო დღის ბოლოს ქარხნის დირექტორთან შეხვედრულა ექვმი შევიდა და უთხრა: — ამხანაგი დირექტორი! მდივანობაში ძალზე სტრინოზულია... მოვალე ვარ, მოგახტენ-ნოთი... — მოხასტენდი! — ჩვენთან ეპიდემია იფიქტა... დირექტორი სკამიდან წამოხდარა. — ეს როგორი?!

— კარვად არც კი იყო გაიწვიებული, რომ მოხაზნენ: ჯერ წაუღია თოხაბინობითი მო-ვადებითი მოვლა. ეკვდილი, მითხრა, მუდმილ მტკიცებაში, მივედი ან და ურთი დღითი გავაი-ვისოვულ საშრომადან. ის გავიდა და მთავარი ბუღალტერი შემოვიდა. ეკვდილი, მა-ნაც მითხრა, მუდმილ მტკიცებაში, მივედი ან და ისიც გადავიფიქრულე ერთი დღითი. გადავიღე თუ არა მთავარი ბუღალტერი, მოხარე შემი-ვარდა: ვაიპო, კვადელი, მუდმილ მტკი-ვალ... შემდეგ სტატიკოთი მოვიდა. მას წინაშედგულა მოხარე, მერე შემოვიდნენ კონტროლირები — ახალგაზრდებმა და მოხუცებმა; ეპიდემია მთელს აღმინობიკარ-

სამუშაო

კუთხედი, გადმოხრუნებულ ფანჯარის ჩარჩოებს რომ მოგაგონებდათ და ადამიანის საცირად და-მასინჯებულნი თნი თავი, აღბათი, ხიროსიანი ჩა-მივდებულნი ატობირი ბიზნის მსხვერპლებია. ყოველივე ეს დამატებითი ტორბითა და ნახევარ-ტორბით იყო დამატებული და მწავლელ ავეჯო-ლად მივებულა, რომ მსაკატარ ჩველებზეთი სახატავი დაუფრთი კი არა, ნფესახტის სასურველ დევიზზე. მიუხედავად ამისა, წყვეტილია ჯაჯუთ განა-ცვივთა ავტორის გამარჯვება. ნანგრძლივი ღებობის შემდეგ ეკვდილ მა-ლამს წყველის მასობრივად და უტვა: — შე-სა-ნი-სა-ვი-ა-ი-ა! ეს იყო ნიშანი და ნაწარმი წვერისებრი უკვე აღტყვევას ველარ მალაფენ: — სტკევიმი არ მყოფობი... — წამოიწინაველა მყოფობ.

ინტერვიუ

მომხმელ სიზოპ ინტერვიუ ჩამოთარდა ბუნეს: — როცა განსწავლდებით სპორტსაში? — ჰქვითა სიზოპი. — არ შემიძნია, რა განსწავლვაზე შელაპარაკებთ? — უკასუსა ვან-ცვიფრებულმა ბუნესმა, — ვერ ვთვითა, თავადც მოცუტსენებთა, მე და სპორტის სიზოპ ვეცვივარა. მერცხე, ჩემი და სპორტის ფირი იმდენად ჰვანდა ერთმანეთს, რომ, როცა ზურგზე ხაზოვარ, ვეგაინ მამჩნევს და ორივეს ისე აღტყვევებენ, როგორც ერთი მთლიანა. მესამეც, მასაც აქვს სიხურეში და მეც.

გულდასაწყვეტი მხოლოდ ის გახლავთ, რომ სპორტის ჩემსავით ფრთე-ბი არა აქვს, მაგრამ იგი ამბნია არ არის დაწინააღმდეგ: ბუნესა ზოგს უსვად ავილოდობს, ზოგს კი ძალიან ჩარგებას...

ინტერვიუ

ინსტრუმენტების უახლოვდება

ერთხელ ბავშვი პარკში წვე-ციყვი და ვეუთხარა: — არა, ჩვენი სულთა ჰერზე გავ-მოველით. შეხვდით, რა დიდებული გარემოა აბა, ახლა თიამამი, მხოლოდ გახსოვდეს: პირველი: არ შეიძლება ბაღ-ის გათვლა! მერცხე: არ შეიძლება ყვავილე-ბის დატოვვა! მესამე: არ შეიძლება ხეებზე აქვითვა! მეოთხე: არ შეიძლება სკამებზე შეტყობა!

თავისუფლების ძეგლი ამერიკაში

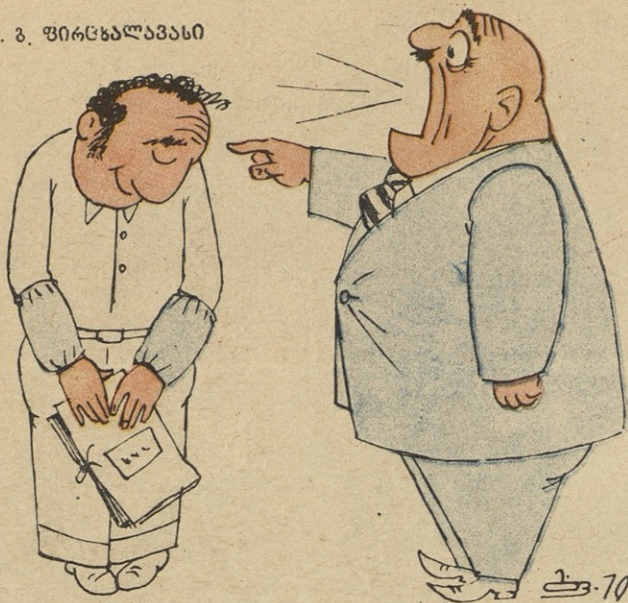
მეხტეთ: არ შეიძლება ქვიშის ამოთხარა! შეიძლება: არ შეიძლება სირბი-ლი! შეხვედე: არ შეიძლება ყვირი-ლი! მერცხე: და უკანასკნელიც არ შეი-ძლება სხვა ბავშვების სათამაშო-ების ზელოს ბუნეს... ვასაკვირთა მერცხე აღარ ვახვებს საჭირო კრიტიკ-ის და თეოთიკრიტიკა აბა, დამეყე თამამი! ჩემარა, ჩემარა, დრო არ ითმენს! აბა, დამეყე, ნო გარტყე-ნი! ბოლოს და ბოლოს, თიამამებ თუ არა?!

— მამიკო, ასეთი ნახატს რომ დაგებთო, მეც მომიცემენ ფულს? — ჩუ, ჩუჩა! — ნიდავთ გაქვარა მამამ თვისი რვა ფულს მიტყვას. წვერისებრი მობრუნდენ და პირქუშად შეხედეს მამამიველს, მაგრამ ამასაც ვერ შეაყვინებთ ბავშვი, რომემაც ყველას გასავალად თქვა: — მამი, უზრებოთია, ტყვიამფრქვევის ნაცე-ლად, საღებავები მომიტობთ, ფულს გაეცვივ-და და ციფრებსა და ველოსიკეტს ვეყვი-ტი? როცა გაიხრძებთ, მამამ გიყილი, შენ ვერ ხატავ არ იგი! — არ ვიცი კი — უკმაყოფილოდ ჩამოხვლენა ატაკარა — ეს ნახატს, აბაბა, რომელიმე გივამ დახატავ თავისი კუთხით. სახეილისტოა ჯაჯუმა, თითქმის არაფერი გა-ვიგონის, მერცხე ნახატზე გადაიტანა მზერა...

სტატისტიკა

დღეისათვის დასრულებულია (სამრეზონის მიხედვით) ალფონსო დავალიდონი

დღევ

— ღაგვიანებოსათვის ნუ მიყვირით, ერმალევიჩ, წუხელ თქვენი სიძე გავხდები!

რ ე ღ ა ე ტ ი ა შ ი

— კარგი, მე არაფერს მოვი-
თხოვ თქვენგან, უფლება არა
მაქვს, მაგრამ...

— მესმის!

— განა არ შემეძლო?

— რა თქმა უნდა, შეგეძლოთ!

— და მაინც...

— ეხვედები!

— ნუ დაგვიწყდებათ, რომ
ოცი წელი ბენსიაზე გახლავართ!
იცით, რა არის ოცი წელი?

— ვიცი!

— ადრეც მქონდა უამრავი თა-
ვისუფალი დრო!

— მჯერა!

— მერე როგორი პირობები:
ქალაქში — ცალკე ოთახი, ქა-
ლაქგარეთ — საუკეთესო აგარა-
კი საუცხოო აივნით, იქნებ ფიქ-
რობთ, რომ ჩემს აგარაკზე არ
ქდურტულუბენ ჩიტები და არ
იცის მთვარიანი ღამეები!

— როგორ გეკადრებათ!

— და ასეთ პირობებში მე თავი
შევიკავე!

— გმადლობთ!

— გთხოვთ, გამიგოთ: მე არ გა-
ყვედრით, მაგრამ ჩემისთანა ხალ-
ხისთვისაც უნდა იყოს რაიმე
ჯილდო!

— მართალი ბრძანდებით!

— იანგარიშა ვინმემ, ამ ხნის
განმავლობაში, რამდენი უსიამო-
ნება ავაცილე მკითხველს?
რედაქტორი დუმდა...

— ქალაქის რამდენი ეკონო-
მია გავწიე, რამდენი რედაქტორი
მოვასვენე ტელეფონის რეკვისა-
გან... გულზე ხელი დაიდეთ და
თქვით, დაურეკავთ ოდესმე
თქვენთვის ჩემზე?

— არასოდეს! — გულზე ხელი
დაიდო რედაქტორმა.

— მერე განა ეს ცოტაა?

— არ არის ცოტა!

— განა მატროსოვის გმირობა-
ზე ნაკლები გმირობაა, რომ ჩვენს
დროში კაცს ამდენი თავისუფალი
დრო ჰქონდეს და არც ერთი სტრი-
ქონი არ დაწეროს?

— არა!

— კარგი, მე არ მოვიტოვებ მთა-
წმინდას, უფლება არა მაქვს, მაგ-
რამ...

რედაქტორი ერთხანად დუმდა.
მერე წამოდგა, მუხლმოდრეკილი
დადგა მის წინ და შეჰლაღადა:

— გმადლობთ ჩემი სახელით,
გმადლობთ რედაქციის სახელით,
გმადლობთ მკითხველების სახე-
ლით, კეთილთა კაცო!

გიგა მახვილაძე

რატომ დაიგვიანეთ?!

— რატომ დაიგვიანეთ?!

— ტროლეიბუსი გაფუჭდა შუა
გზაში...

— ამ ერთხელ მიპატიებია, თუ
კიდევ გაიმეორეთ, მიგითითებთ!
გავიდა რამდენიმე დღე და მი-
მითითეს.

— რატომ დაიგვიანეთ?!

— წუხელი სტუმრები მყავდა
და გვიან დავიძინე...

ამ ერთხელაც გაპატიებთ, თუ
კიდევ დაიგვიანეთ, საყვედურს გა-
მოგიცხადებთ!

გავიდა რამდენიმე დღე და საყ-
ვედური გამომიცხადეს.

— რატომ დაიგვიანეთ?!

— მალეძარა საათი გამოფუჭ-
და...

— ამ ერთხელაც გაპატიებთ და,
თუ კიდევ დაიგვიანებთ, სასტიკი
საყვედური არ აცდებიათ!

გავიდა რამდენიმე დღე და სა-
სტიკი საყვედური გამომიცხა-
დეს.

— რატომ დაიგვიანეთ?!

— ფეხი ვიღრძე...

— ამ ერთხელაც გვიპატიებია,
თუ კიდევ დაიგვიანებთ, იცოდეთ,
მოგხსნით!

გავიდა რამდენიმე დღე და...
ღირექტორი მოხსნეს...

ყველაფერი თავიდან დაიწყო.

რეზო მახვილაძე

გაგრილება

— მაინც რამდენი ლაპარაკი იყო ამ დღით თათბირზე!
კარებიდანვე საყვედურის ტონით შემოვიდა ჩემთან ერთ-ერთი გან-
ყოფილების გამგე.

— აბა, რა, კაცო, — დაუფიქრებე მე, — მაგათ ჰგონიათ, თათბი-
რით საქმე კეთდება. ეს ხომ უბრალოდ დროის დაკარგვაა!

— მაგას არ ვამბობ? ისე კი... ის რომ არის, — დაიწყო მან და
თვალი ჩამიკრა, — ჰო, ჰო, ჰო, რა გაზარდა დედამისმა? როგორ
უსირცხვილოდ დაეთანხმა ღირექტორს. მერე კი, ხომ იცი, დააღებს
პირს და ათას რაღაცას ლაპარაკობს ზურგს უკან.

— რა იცი? — გამიკვირდა მე.

— ჰო, კარგი ერთი! შენც ვითომ მამა აბრამის ბატკანი ხარ.
მარტო ეგ რომ იყოს ასეთი, რა გვიჭირს? აი, გვერდით რომ არის, —
მითხრა მან და თითი ასწია, — რა ტურაა, რომ იცოდე!

— რას ლაპარაკობ?! — თავი ვერ შევიკავე მე.

— თუ ძმა ხარ, შენ ჩვენთან მუშაობ თუ სხვაგან? — ეწყინა მას.

— არა, რაშია, იცი, საქმე? ასეთი რაღაცეები არ მაინტერესებს.

— ჰო, ჩემო ძმაო, ცხოვრება ეს არის... — დაიწყო მან და
ტყვიამფრქვევივით მიაცოლა ცხელ-ცხელი ამბები, ტყუილი თუ მარ-
თალი, თავისი თვალთ ნახული თუ მესუთე პირისაგან გაგებულნი.
თან, მოყოლის დროს, კარგა მაგარი ეპითეტებით ამკობდა სხენებულ
პირებს.

მე „გას“ და „უს“-ის მეტს ვერაფერს ვამბობდი.

— ჰოდა, ჩემო კარგო, ამ თათბირებზე მარტო დრო იკარგება,
ვის ჭირდება მერე ეს? არავის... საჭიროა სამუშაო დღის რაციონა-
ლურად გამოყენება, სხვანაირად საქმე არ გამოვა.

— მაგასი მართალი ხარ! — დავემოწმე მე და შემთხვევით
საათს დავხედე. სამუშაო დრო კარგა ხნის დამთავრებული იყო.

ს კ ლ ე რ ო ზ ი

თანამშრომლები გაოცებულნი იყვნენ თავიანთი ღირექტორის
მეხსიერებით: მან სათითაოდ დაასახელა ყველა ფეხბურთელი, ვინც
თამაშობდა გუშინ დუბლშემადგენლობაში.

— ასე რომ ყველაფერი დაიმახსოვროს, მაშინ რაღა გვეშვე-
ლება?... — გაიფიქრეს შეკრებილებმა.

— სანამ თათბირს დაიწყებდეთ, თხოვეთ იმ კაცს... მგონი, იპო-
ლიტე ჰქვია! — მიმართა ღირექტორმა მდივანს.

— ა-ა, თქვენ, ალბათ, ნოდარი გნებავთ! — გაელიმა მდივანს
და დასარეკად მოეშადა.

— კი, კი, ნოდარი... თხოვეთ სასწრაფოდ! ყოველთვის მავიწყ-
დება... მოჰკლავს კაცს ეს სკლეროზი.

ნოდარი წარმოების ერთ-ერთი წამყვანი მუშაკი იყო.

ანდრო კოპოლია

სწრაფი... ურთიერთდახმარება

ბავშვს ასტკივდა მუცელი და
ვისზე სწრაფი დახმარება,
ოცდაცამეტ წუთის შემდეგ
მოდის, მისმა გახარება!

ცოლმა ხელში თუმნიანი
ჩაუცურა ტაკანითა.

სამაია-სამათვანმა
გაუსინჯა ყმაწვილს მაჯა...
სამი ქალი სამი ცალი
კენჭისათვის გაისარჯა.

ეცოტავა მგონი კიდევ,
მაგრამ მეტი რომ არ
მქონდა? —
დაფიქრდი და ურბან მერვის
ღიაკონი მომაგონდა.

სამ წუთს დარჩა სამაია,
მერე ადგა და წავიდა,

სამაია-სამათვანა
დამეხმარა, დავეხმარე...
თქვენ განსაჯეთ, რომელია
უფრო დამნაშავე მხარე?

აპაკი გელოვანი

ნიანოს ობიექტით

„გადავქციოთ თბილისი სანიმუშო წესრიგისა და სისუფთავის ქალაქად! — ასეთ მოწოდებას ჩვენს დედაქალაქში, თუ ყოველი ფეხის ნაბიჯზე არა, ყოველი ორი ფეხის ნაბიჯზე მაინც შეხვდებით.“

გადავქციოთ, ბატონო, არაფერი გვაქვს საწინააღმდეგო, მაგრამ ამ ნავის რა ეუყოთ? ფოტობიექტის ობიექტურობით მოვახსენებთ, რომ თბილისში, არა გარეუბანში, არამედ შიგ ცენტრში მოწყობილია დედაქალაქის ნაყარნუყარის ცენტრალური საწყობი.

— ჭორია, ნე მოეტ ბიტ!.. სად, კაცო? — იკითხავთ თქვენ.

ეს იგავ-ნაგავი ხუმრობად რომ არ მოგჩვენოთ, გავიხსენებთ ჩვენს ბავშვობაში ათასჯერ ნაცად სიტყვის თამაშის ხერხს და თქვენი პირითვე გათქმევინებთ პასუხს მაგ კითხვაზე.

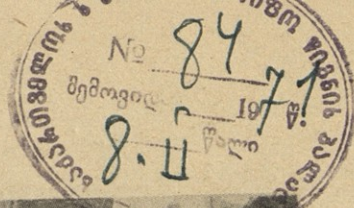
— თბილისში ყველაზე ბინძურ ადგილს ვერ გათქმევინებთ? — გეკითხებით ჩვენ.

— ვერა! — ამბობთ თქვენ.

აგაშენათ ღმერთმა... ვერა!

...პარადოქსია, აქ დედაქალაქის ცენტრში იყო ისტორიული ვერის ბაზარი, რომელიც ანტისანიტარიის შიშით დავხურეთ. ბაზარი აღარ არის, ნაგავი ისევ ყელაშდევს. აქ იმდენი სიბინძურეა, რომ ასე ადვილად ამ საქმიდან ხელს ვერ დავიხრებთ.

ბაზარი ერთი კლიტით დავხურეთ, მეორეთი კი მისი მისაღვრები გავხსენით. ახლანდელი ნავაჭრ-ნაშუსრევის ნარჩენები ანტისანიტარიისათვის სრულიად საკმარის საზრდოს წარმოადგენს. იგი ეკუთვნის ორგანიზაციას, რომელსაც დაახლოებით ასე ჰქვია: საქთბილხილტკბილმწარეთ. თუ რაღაც ამის მსგავსი ვაჭრობა.

ნიანოს ობიექტი

მთავარი რედაქტორი ნოდარ ღუშუბაძე

სარედაქციო კოლეგია:
**წ. გოლჭვაძე (პ/მზ. მდივანი),
 ს. კლდიაშვილი,
 ნ. გალაგონია,
 ბ. ნიუნიაძე (მთავ. რედ. მოადგილე),
 ნ. ზველიძე,
 ო. ზელიძე.**

სატირისა და იუმორის ჟურნალი „ნიანო“.

თბილისი, რუსთაველის პროსპექტი № 42.
 Тбилиსი, Сатирико-юмористический журнал «Нияно».
 ტელ. რედაქტორის 99-76-69, რედ. მოადგილის 93-49-32.
 საერთო განყოფილების 93-10-78.

საბ. კვ. ცვ. -ის გამომცემ-ლობა. ИЗДАТЕЛЬСТВО ЦК КП ГРУЗИИ.

გადაცემა ასაწყობად 28/XII-70 წ.
 ხელმოწერილია დასა-გამოდ 21/1-71 წ.
 ქალაქის ზომა 70x108/8.
 ფიზიკური ნაბეჭდი ფურ-ცელი 1.
 პირობითი ნაბეჭდი ფურ-ცელი 1,4.
 საბ. კვ. ცვ. -ის გამომცემ-ლობის სტამბა, თბილისი, ლენინის ქ. № 14.

ТИПОГРАФИЯ ИЗД-ВА ЦК КП ГРУЗИИ
 ТБИЛИСИ, УЛ. ЛЕНИ-НА № 14

შეკვ. № 4000.
 ში № 01612
 ტირაჟი 129,900.

ქართული ენის გაკვეთილი სოფლის სკოლაში

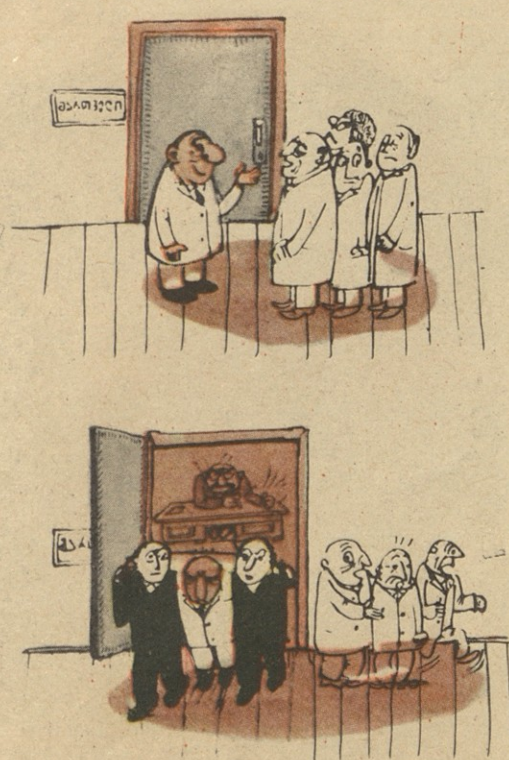
დარეკეს ზარი, გაიღო კარი და შემოვიდა ოთახში ქალი: — პრივიტ, ბაღნებო! აბა, უროკებს მე მომიყვება არქიფო დვალი... რას შერები, ბოშო, რას დეიჯღანე, რავა დაბრიცე ორივე თვალი, თუ დვოიკა არ გაგიშანშალო, გაგდა ნე ბუღუ გოქაძის ქალი. აბა, მითხარი... უჰ, ქე არ დაჯდა? რავა გაბედა, ღმერთო მომკალი, შეხედეთ რავა კუსავს იმ თვალებს ეს მაიმახი, გლახა, წუნკალი... რაო? ავად ხარ? ახლა მაცნობებ, რომ გადახვედი ნერვის გრანიცა? ავადმყოფისთვის ჩვენ გყავს მომვლელი, ექიმ-ფერშალი, დონგურ-ბაღნიცა...

(ნარსულის ურსულბიდან)

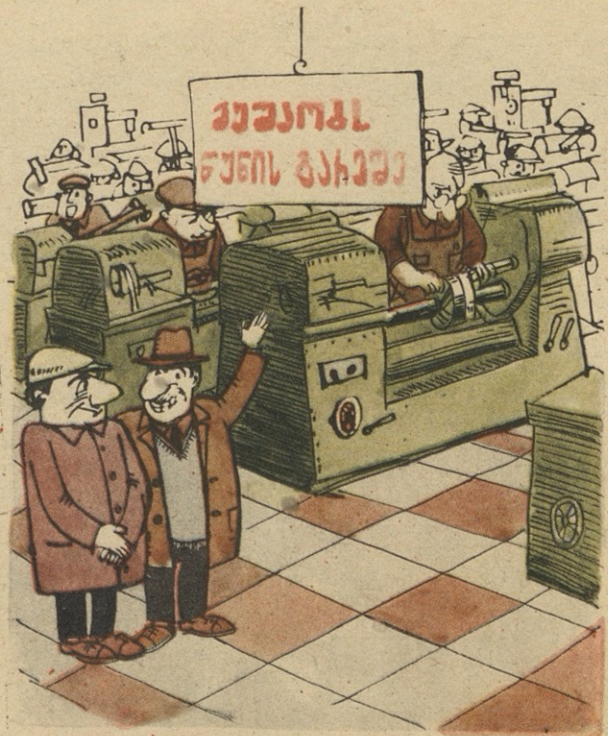
აბა, იმანო, შენ რა გვარი ხარ? გაბრიციდი თუ გაბრიციანი, მოდი, შეაღე ცოგა აკოშკა, ვერ ყურობ, გარეთ დღვა მზიანი?! შენ, ძღაბო, აქეთ, მაქ რას ფუჩუნობ, რას ეიგუზე, როგორც მანქანა, გეიმასქენი, გასწორდი წელში, არ მომიყვანო ახლა მაქანა... ბიჭო, შენ, ეი, ნემსიწვერიდი, რომ იმწლიკები, რა გაქვს ღლიაში, მამა, მგონია, პრავადნიკი გყავს, როდის წამიყვანს სამგრედიანი?! შენ, გუბელაძე!.. ადექი ზეზე, იცი თუ არა დღეს გაკვეთილი, როგორ დავდივარ, შემხედე ფეხზე პადოშაყრილი, შემოგრეგინი.

უთხარ მამაშენს, როდის დამიკრავს ახალ პადმეტებს ფეხსაცმელებზე, გაგისკდა მიწა, ეს რა გიქნია, რა დაგიჯღაბნავს ემაგ ხელებზე?! ამ ეშმაკებში რას დავემგვანე, თლათ დევილიე, გყლაპივით გავხდი, გოგო, გყაპლაძე, ხვალ წამოსვლისას წამეიდღვანე შეშა და ნავთი! კარგი... დამწყენარდი... გეყოფათ ახლა, თავზე მაჯღებთ, რომ ვარ კეთილი? ბიჭო, ზარიდი, ზარი დარეკონ და გავათათ ეს გაკვეთილი!

კუკური გოგიაშვილი

ნ. ბ. აბაშვილისა

— რას იქნება, იქნება, შვეალ, გოლოს და გო-ლოს, ხომ არ შემაკამს?

— მართლა უწუნოდ მუშაობს ეს კაცი?
 — არა, მაგრამ ერთი მოწინავე ხომ უნდა გვეყ-დეს წარმოებაში!

КОНТРОЛЬ

ამერიკის შეერთებულ შტატებსა და ინგლისს
განზრახული აქვთ ჩამოაყალიბონ ახალი სამ-
ხედრო-საზღვაო ბაზა ინდოეთის ოკეანეში —
ინგლისის კოლონიურ კუნძულ დიეგო-გარსიაზე.
(გაზეთებიდან)

ახალი საჰანდარმო კუნძუბი